

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Novosada a soudkyň Mgr. Kateřiny Sedlákové a JUDr. Ludmily Petrákové ve věci

žalobce: **JUDr. L. G.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Tomanem, LL.M.
sídlem Trojanova 2022/12, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **R. Š.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Kristiánem Léko
sídlem Seifertova 2919/12, 130 00 Praha 3

o ochranu osobnosti

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 12. června 2024,
č. j. 28 C 454/2020-489,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I **potvrzuje** a ve výroku III se **mění** tak, že žaloba o zaplacení částky 200 000 Kč se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. **Žalobce** se podanou žalobou domáhal uložení povinnosti žalovanému zaslat žalobci písemnou omluvu v navrženém znění, dále zaslat České tiskové kanceláři doporučený dopis obsahující sdělení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

v navrženém znění a zaplatit žalobci na odčinění nemajetkové újmy částku 500 000 Kč. V podrobnostech jsou tvrzení a argumenty žalobce předestřeny v bodě 1 a 2 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.

2. **Žalovaný** s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí na základě tvrzení a argumentů podrobně uvedených v bodě 4 a 5 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.
3. **Soud prvního stupně** rozsudkem uvedeným v záhlaví uložil žalovanému povinnost zaslat žalobci prostřednictvím České pošty doporučený dopis obsahující písemnou, vlastnoručně podepsanou omluvu tohoto znění: „Vážený pane JUDr. L. G., omlouvám se Vám, že jsem o Vás ve své knize xxx - xxx xxx pod přísahou uvedl následující nepravdivá tvrzení: že jste poskytoval informace z obsahu trestních spisů neoprávněným osobám, že Vám tyto osoby za to poskytovaly protislužby, že jste tuto nezákonnou činnost vykonával ve spolupráci se státní zástupkyní Městského státního zastupitelství v Praze JUDr. J. H., že Vás vlastnictví bytu v pražské xxx xxx spojuje s některými lobbisty, že jste poskytnul informace ze spisu v kauze nákupu obrněných vozidel xxx paní J. N. (dříve N.), že jsme v trezoru ve Vaší kanceláři našli během domovní prohlídky složky s nápisem B. a Š., v nichž byly všechny moje přešlapy, co se nastrádaly za celá léta, co kdo Vám právě řekl, že jste si schoval v trezoru spis JUDr. R. J. a nesdělil švýcarským orgánům, že je proti němu vedeno přes dvacet šetření a prověřování, že jste se jako člen organizované skupiny podílel na úmyslném poškozování ústavního zřízení, a to s cílem působit na moc výkonnou, R. Š.“ (výrok I). Soud prvního stupně dále zamítl žalobu v části, v níž se žalobce na žalovaném domáhal zaslání písemného sdělení České tiskové kanceláři (výrok II), uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradu nemajetkové újmy částku 200 000 Kč (výrok III), zamítl žalobu v části, v níž se žalobce na žalovaném domáhal zaplacení 300 000 Kč (výrok IV), a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 76 052 Kč (výrok V). Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v písemném odůvodnění odvoláním napadeného rozsudku a které není třeba v zájmu stručnosti opakovat.
4. **Žalovaný** napadl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I, III a V včasným a přípustným **odvoláním**. Namítá, že výroky ve své knize „R. Š., xxx xxx xxx xxx“ nemohl zasáhnout do cti žalobce, neboť žalobce vlastním přičiněním o svou čest přišel. To, že jeho trestní stíhání bylo zastaveno, ještě neznamená, že žalobce byl „očistěn“. Všechny sporné výroky se týkají profesní oblasti, v níž žalobce nepožívá dobré pověsti. V tomto směru žalovaný poukázal především na závěry usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2019, sp. zn. 43 T 9/2019, dle něhož byl žalobce napojen na kontroverzní postavy pražského podnikatelského prostředí způsobem, který byl neslučitelný s výkonem funkce xxx xxx. Trestní soud uvedl, že žalobce byl těmito osobami vnímán jako člověk, který dovede věci zařídit, a je pravděpodobné, že si za poskytované služby nechával platit. Jeho trestní stíhání pak nebylo zastaveno proto, že by se skutek nestal, ale proto, že není trestným činem. Vedle citovaného usnesení žalovaný označil k důkazu i analytickou zprávu k osobě žalobce a rovněž jeho profil na internetové encyklopedii Wikipedia, které svědčí o tom, že žalobce je kontroverzní osobou. Soud prvního stupně, ač tyto důkazy provedl, je nesprávně zhodnotil, když nezohlednil vliv skutečností, které z nich vyplývají, na žalobcovu profesní pověst. Pouze zkratkovitě uzavřel, že nebyl-li žalobce odsouzen, je „čistý jako lilie“. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by sporné výroky bylo možno posuzovat jako skutková tvrzení. Zdůraznil, že se jedná o jeho vzpomínky na průběh vyšetřování některých známých kauz, a pokud by žalovaný měl prokazovat jejich pravdivost, musel by v zásadě prokázat trestní odpovědnost žalobce, jako by se jednalo o trestní řízení. To z povahy věci nedává smysl. Nepřiměřená přísnost standardu nastaveného soudem prvního stupně je patrná především u výroků č. 2, 5 a 7. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalovaný si e-mailovou komunikaci mezi žalobcem a JUDr. H. pamatoval poměrně přesně, pouze ji parafrázoval a zhodnotil. Jedná se tudíž o hodnotící soud s pravdivým základem. Rovněž pokud jde o složky s označením „B.“ a „Š.“, tyto se při prohlídce na Vrchním státním zastupitelství v Praze skutečně našly, nikoliv ale u žalobce, nýbrž u jeho nadřízeného JUDr. R. Žalovaný nebyl prohlídce osobně přítomen a informaci o ní získal na poradě. Také tento výrok

tak má pravdivý základ, a žalovaný neměl důvod se domnívat, že se událost odehrála jinak. Jedná se tedy o ospravedlnitelnou nepřesnost. Z provedeního dokazování dále vyplynulo, že policejní orgán dne 7. 3. 2012 rozšířil úkony trestního řízení ohledně trestného činu sabotáže mimo jiné i na osobu žalobce. Žalovaný ve své knize pouze popisoval úvahy, které policii k tomuto kroku vedly, výrok je však pravdivý. Ani u ostatních výroků nelze mít jejich hodnocení ze strany soudu prvního stupně za přiměřené a jejich nepravdivost, resp. nepřipustnost kritiky nelze dovozovat jen z toho, že žalobce nebyl trestním soudem odsouzen. V neposlední řadě žalovaný namítá, že omluva, která mu byla soudem prvního stupně uložena, je nepřiměřená obsahu sporných výroků, neboť žalobce líčí příliš „bíle“. Navrhl, aby odvolací soud zopakoval dokazování předmluvou knihy „R. Š., xxx xxx xxx“, str. 6, ohledně motivace žalovaného k napsání knihy, dále usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2019, sp. zn. 43 T 9/2018, a článkem k heslu „L. G.“ na internetové encyklopedii Wikipedia, a to ohledně žalobcovy profesní pověsti, a poté aby změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žaloba se zamítá, a uložil žalobci povinnost nahradit žalovanému náklady řízení před soudy obou stupňů.

5. **Žalobce** navrhuje potvrzení odvoláním napadeného rozsudku a přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení. Ohrazuje se proti tvrzení, že by jeho profesní pověst byla v době vydání knihy již poškozena, naopak se těšil a těší dobré profesní pověsti. Nadto by ani tato okolnost žalovaného nezbavovala odpovědnosti za jeho nepravdivé výroky. Žalobce zdůraznil, že v době vydání knihy bylo trestní řízení vedené proti němu pravomocně skončeno, aniž by byl uznán vinným a odsouzen. Žalovaný to dobře věděl a byl povinen ctít presumpci neviny. Pokud jde o charakter sporných výroků, soud prvního stupně správně rozpoznal, že se jedná o skutková tvrzení, a takto s nimi zacházel. Soud prvního stupně nezpochybnil motivaci žalovaného zachytit ve své knize vzpomínky na to, jak probíhaly významné trestní kauzy, na jejichž vyšetřování se podílel. Žalovaný však podává sporné výroky jako fakta, aniž by bylo současně uvedeno, že by se mělo jednat jen o nepotvrzené vyšetřovací verze. Všechny výroky jsou podávány v oznamovacích větách a je jimi sdělováno, co žalovaný či jeho kolegové zjistili, bez uvedení jakékoliv podmínky či zpochybnění a především bez jakéhokoli zohlednění, že žalobce – až na jeden skutek – nebyl nikdy ani obviněn, natož odsouzen. Žalované výroky tedy nejsou žádným hodnotícím soudem, nýbrž popisem jednání, které je veřejnosti předkládáno tak, jako by se skutečně stalo. Přitom pravdivost žádného z těchto výroků nebyla prokázána. Za nedůvodnou žalobce označil i odvolací námitku stran údajné nepřiměřenosti omluvy, neboť její formulace koreluje s napadenými výroky a jejich význam nijak neposouvá. Představuje pouze kratší formulaci vlastních slov žalovaného. Žalobce navrhuje, aby rozsudek soudu prvního stupně byl v napadeném rozsahu potvrzen a byla mu přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení.
6. **Odvolací soud** při jednání konaném dne 30. 1. 2025 v souladu s § 213 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), zopakoval dokazování některými listinnými důkazy, v první řadě usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2019, č. j. 43 T 9/2018-7015, které bylo ke stížnosti státního zástupce přezkoumáno Vrchním soudem v Praze, jenž stížnost státního zástupce usnesením ze dne 24. 10. 2019, sp. zn. 8 T do 376/2020, zamítl (dovolání proti tomuto usnesení Nejvyšší soud dne 12. 8. 2020 odmítl).
7. Odvolací soud z uvedeného rozhodnutí zjistil, že žalobce byl stíhán pro zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že jako xxx xxx xxx xxx xxx v úmyslu opatřit R. J. neoprávněný prospěch spočívající v tom, že okolnosti získání a nakládání s peněžními prostředky zajištěnými ve Švýcarské konfederaci nebudou předmětem trestního stíhání v České republice, omezí se možnosti švýcarských orgánů činných v trestním řízení objasnit jimi šetřené podezření z praní špinavých peněz týkající se R. J. a dalších osob, a tak dojde ke zrušení zajištění peněžních prostředků na bankovních účtech a v bankovní schránce ve Švýcarsku. Konkrétně se jednalo o postup při vyřízení žádosti o právní pomoc ze strany švýcarského federálního státního zastupitelství ze dne 5. 11. 2008, o níž se žalobce v postavení xxx xxx xxx xxx dozvěděl dne 12. 12. 2008. Trestní stíhání pro tento skutek bylo

- Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

10. Žalobce ve vyjádření k provedeným důkazům uvedl, že Wikipedie dle jeho názoru nemůže sloužit jako validní zdroj informací pro rozhodování soudu. Výroky, které z ní byly citovány, patrně souvisí s kauzou I. R., v níž žalobce nikdy nebyl obviněn, dokonce ani vyslýchán, a neexistuje žádná spojitost mezi jeho osobou a tímto případem. Jedná se o lživé informace, které mají zřejmě původ v úniku informací z trestních spisů, a to nezákonných odposlechů. Pokud jde o usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 43 T 9/2018, tento soud rozhodoval v neveřejném zasedání, žalobce neměl možnost se k podkladům, z nichž při svém rozhodnutí vycházel, nijak vyjádřit. Ohledně skutku, kde bylo trestní stíhání zastaveno z důvodu promlčení (a který s nyní projednávanou věcí nesouvisí), Nejvyšší soud později dovodil, že tento skutek se ani nestal. Žalobce současně zdůraznil, že v odškodňovacím řízení, které vedl proti státu z důvodu svého nezákonného trestního stíhání, resp. trestního stíhání které neskončilo odsuzujícím rozsudkem, mu bylo přiznáno vysoké finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu, přičemž soudy zohlednily i to, že z trestních spisů unikaly do médií informace z neveřejného přípravného řízení.
11. Po takto zopakovaném dokazování **odvolací soud** přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu, v němž byl odvoláním žalovaného napaden (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je částečně důvodné.
12. Odvolací soud již znovu neopakuje relevantní normy objektivního práva, které správně citoval soud prvního stupně, a ztotožňuje se s jeho závěrem, že sporné výroky, jež mají povahu skutkových sdělení, představují neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobce.
13. Pokud je žalobce označován za osobu, která stojí za únikem informací z kauzy xxx (*výroky č. 3 a 4: „Z G. telefonu a jeho mailů zjistili, že to byla nejspíš ona, kdo dostal od G. informace o výsledku utajovaného svědka v kauze nákupu obrněných vozidel xxx“ a „bylo jasné, že úniky jsou od G. Ale ještě jsme nevěděli, že ten únik šel přes ni a že to použili s N. proti T.“*), tak z provedeného dokazování vyplývá, že žalobce byl sice v této souvislosti prověřován, ale podezření se nepotvrdilo, dokonce nebylo vůbec zjištěno, kdo tyto informace vynesl. Je-li tvrzeno, že žalobce během svého působení na státním zastupitelství byl napojen na některé lobbisty, plnil pro ně roli „hlídacího psa“ a je dovozováno, že za tyto své služby získal byt v xxx xxx (*viz výroky 1 a 8: „Zjednodušeně řečeno si pan G. ty spisy vyžádal, udělal podrobnou analýzu a podal zprávu těm, kterých se to týkalo. O tom, že se z jeho strany určité nejednalo pouze o zájmovou činnost, svědčil mimo jiné fakt, že disponuje drahým bytem v pražské xxx xxx, což ho následně opět spojilo s některými lobbisty.“ a „My jsme měli kliku, že se všichni scházeli u G., protože to byl jejich hlídací pes. Bavili se o tom, kdo co u něj má schované, třeba i ten byt v xxx xxx byla protislužba. Placený byl, jen jsme to nedokázali prokázat.“*), tak opět z provedeného dokazování vyplynulo, že tato podezření byla policií prověřována, ale nepodařilo se je prokázat. Co se týče vyřízení dožádání švýcarských orgánů (*viz výrok 6: „Oni ty peníze zablokovali, začali to vyšetřovat jako praní špinavých peněz a chtěli vědět, zda je J. u nás čistý. A přestože tady proti němu byla vedena celá řada šetření a prověřování, dokonce snad i přes dvacet, G. jim odpověděl, že je čistý jak lilie, aniž by spis dal do běžné agendy. Prostě si ho schoval do trezoru.“*), ani zde nebylo zjištěno, že by žalobce zneužil své pravomoci xxx xxx s úmyslem chránit R. J. V této souvislosti byl i obviněn ze zločinu zneužití pravomoci úřední osoby, jeho trestní stíhání ale bylo zastaveno. Pokud jde o tvrzení o napojení dalších státních zástupců na žalobce, konkrétně se mělo jednat o JUDr. J. H. (*viz výrok 2: „V komunikaci mezi G. a městskou státní zástupkyní se našel i mail ve znění: ‘Byli tady zase ty blbci z xxx a zase chtějí nějaký ty byty. Zase se zajímali o člověka, o kterém jsi mi říkal, takže jsme je vyhodila.’ Ukažovalo se tedy, že má zase na sebe napojené další xxx xxx, kteří s ním na té krycí činnosti spolupracují.“*), e-mail, který měl toto propojení dokládat, byl dle provedených důkazů jiného obsahu (a to: „L., pouze info. Vyhodila jsem je s tím (byty). Musí doplnit. Podrobnosti ústně. Pa, J.“) a skutečnosti předestřené žalovaným z něj nevyplývají. Jedná se tedy opět o výrok nepravdivý, resp. nepřipustně zkreslující obsah komunikace, která mezi žalobcem a JUDr H. proběhla. Ani ohledně složek s označením „xxx“ a „xxx“ není tvrzení žalovaného pravdivé (*viz výrok 5: „Vtipné je, že když jsme potom udělali prohlídku G. kanceláře, našly se u něj v trezoru dvě složky. Na jedné bylo napsáno xxx a na druhé xxx. A byly tam všechny moje přešlapy, co se nastrádaly za celá léta, co kdo mu na mě řekl.“*). Podobné složky sice byly nalezeny, avšak u jiné osoby a s jiným obsahem. Nelze proto přisuzovat žalobci, že

si shromažďoval informace o žalovaném. Konečně co se týče výroku o sabotáži (*viz výrok č. 7: „Proto se rozšířily úkony pro sabotáž neboli snahu o nabourání celého demokratického systému státu. Prvním výrazným činem této organizované skupiny, které odůvodňovalo podezření, že by se osoby v této skupině mohly dopouštět trestného činu sabotáže, byla snaha odvolat xxx xxx J. P. Zde již bylo patrné, že prověřovaná skupina se zaměřuje zejména na to, jak by úmyslně poškodila ústavní zřízení, a to s cílem působit na moc výkonnou, v tomto případě ministerstvo spravedlnosti ... Měli tam xxx xxx R., měli tam jeho zástupce G., ale kdyby se P. podařilo změnit strukturu státního zastupitelství, tak by o tyhle své lidi přišli.“*), dle zjištění soudu prvního stupně k zahájení úkonů trestního řízení ve věci sabotáže v březnu 2012 opravdu došlo, avšak věc byla odložena. V citovaném výroku je však předkládáno jako fakt, že žalobce patřil k lidem, kteří se pokoušeli útočit na ústavní zřízení (že byl jejich člověkem na státním zastupitelství).

14. Obrana žalovaného založená na jeho přesvědčení, že na předmětné výroky nelze pohlížet jako na skutková sdělení o objektivní realitě, ale jedná se o jeho vzpomínky na to, co prožil a jak to cítil, nemůže obstát. Jestliže žalovaný předkládá veřejnosti jako fakta konkrétní sdělení o žalobci způsobila zasáhnout do jeho osobnostních práv, pak nese též důkaz pravdy k těmto sdělením. Nemůže se pak tohoto břemene zprostit jen argumentem, že jde o jeho vzpomínky apod. Tím spíše to platí, jestliže k mnohým tvrzeným skutkům bylo dokonce činěno šetření orgánů činných v trestním řízení a nebylo ani při něm prokázáno to, co žalovaný tvrdí. Soudy v občanském soudním řízení sice nejsou vázány zprošťujícím či obdobným rozhodnutím vydaným v řízení trestním, a není tudíž vyloučeno v civilním řízení vést dokazování k tomu, zda došlo k danému jednání, avšak nelze unést důkaz pravdy jen poukazováním na to, co a jak si žalovaný z trestního řízení jako policista pamatuje, jaký měl pocit, o čem byl přesvědčen atd. Tak by se dal relativizovat každý výsledek trestního šetření vyznívající ve prospěch obviněné osoby. Odvolací soud nemůže podpořit takové jednání, kdy policista (či jiný orgán činný v trestním řízení) podílející se původně na určitém trestním vyšetřování, které zřejmě nedopadlo podle jeho představ, pokračuje i po konci vyšetřování v rámci svých soukromých aktivit (např. v rámci zveřejňování svých pamětí) v připisování trestné činnosti bývalé obviněné osobě, aniž k tomu má pádné důkazy. Takové jednání neoprávněně zasahuje do osobnostních práv osoby, k níž se vztahuje.
15. Lze uzavřít, že žalobce má právo na odčinění nemajetkové újmy způsobené tímto neoprávněným zásahem do své profesní potažmo občanské cti, vážnosti a dobré pověsti formou omluvy. Žalovanému nelze přisvědčit, že by požadované znění omluvy bylo nepřiměřené či zkreslené. Naopak je třeba souhlasit se žalobcem, že navrhovaná omluva sice zjednodušenou, nicméně výstižnou formou postihuje podstatu dehonestujících výroků, které byly o žalobci prezentovány, a žalobci tak po právu náleží.
16. Na rozdíl od soudu prvního stupně však odvolací soud neshledává důvodným požadavek na přiznání zadostiučnění v penězích. To má své místo tam, kde by se morální zadostiučnění vzhledem k okolnostem daného případu jevílo nedostačujícím. V posuzované věci tomu tak není. Odvolací soud vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti vypovídající o intenzitě a rozsahu neoprávněného zásahu, mezi nimi i velký mediální a čtenářský zájem, který kniha vyvolala, současně však i to, že profesní potažmo občanská pověst žalobce již byla v době vydání knihy značně poškozena, ne – li zničena. V tomto ohledu se odvolací soud opřel především o rozhodnutí soudu v trestní věci žalobce (§ 135 odst. 2 o. s. ř.). Měl-li trestní soud (a to nikoliv jen na základě žalobcem zpochybněných odposlechů, ale i výpovědí svědků) za nepochybné, že žalobce, byť v jiném než pro trestní věc rozhodném období, udržoval jako xxx xxx soukromé kontakty (trestní soud hovoří o „nadstandardních vztazích“) s kontroverzními osobami jako byl R. J., jedná se o okolnost, která intenzitu a rozsah negativních následků, jež žalobci zveřejněním předmětných výroků vznikly, významnou měrou oslabuje. Jestliže se žalobce popsáním způsobem sám dobrovolně vystavil negativnímu vnímání své osoby ze strany veřejnosti (a médií), pokud jde o výkon povolání xxx xxx, nelze učinit závěr, že by jeho profesní čest a pověst zásahem žalovaného utrpěla natolik, aby bylo namíste poskytnout mu zadostiučnění v penězích. Svým jednáním popsáním shora sám

žalobce značně poškodil svou pověst dávno před tím, než žalovaný zveřejnil své vzpomínky v předmetné knize.

17. Z důvodů, které byly shora vyloženy, odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil a ve výroku III jej podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změnil tak, že žaloba o peněžité zadostiučinění ve výši 200 000 Kč se zamítá.
18. Odvolací soud rozhodoval nejen **o nákladech odvolacího řízení**, ale též **o nákladech řízení před soudem prvního stupně** (§ 224 odst. 2 o. s. ř.). Tím je odklizen nákladový výrok V rozsudku soudu prvního stupně. Vzhledem k tomu, že oba účastníci dosáhli srovnatelného procesního úspěchu a neúspěchu (žalobce uspěl s požadavkem na omluvu, byl však zcela neúspěšný ohledně peněžitého zadostiučinění; jeho neúspěch týkající se sdělení adresovaného České tiskové kanceláři lze v kontextu celého žalobního žádání považovat jen za marginální), rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 2 o. s. ř. (v odvolacím řízení ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř.) tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Poučení:

Proti výroku I tohoto rozsudku je dovolání **přípustné** k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výroku II dovolání **přípustné není**.

Praha 30. ledna 2025

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu